

РЕШЕНИЕ

№ 259

гр. София, 17.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-Г, в закрито заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
Божидар Ив. Стаевски

като разгледа докладваното от Божидар Ив. Стаевски Въззивно гражданско дело № 20231100500368 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 437, ал. 4 от ГПК.

Образувано е по жалба на Софийска вода, чрез юрк. М.Л. срещу постановление от 25.10.2022 г. по изп. д. № 2531/2022г. по описа на ЧСИ М.П., с рег. № 851 и район на действие Софийски градски съд. С което съдебният изпълнител е отказал да намали размера на приетите за събиране разноски. В жалбата се релевират оплаквания за неправилност на постановлението от 25.10.2022 г. Излагат се доводи, че размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде намален до минималния предвиден размер по Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения за образуване на изпълнителното дело – а именно 200,00 лева. Оспорени са и възложените 24 лв. по т. 31 от ТТРЗЧСИ и 18 лв. за налагане на заповест за който длъжникът счита че не е приложен.

Препис от жалбата е връчен на вискателите „Ф.С.Е.М.“ ЕООД и „Ф.М.“ ЕООД, с който се взема становище, че същата е неоснователна.

Постъпили са и мотиви на ЧСИ М.П., в което се излагат съображения за неоснователност на жалбата. Съдебният изпълнител сочи, че извършените от процесуалния представител действия в хода на производството по изпълнителното дело не се свеждат само до подаване на молба за образуване на изпълнително дело, а също са му възложени правни действия имащи за цел удовлетворяването на вземането. Доколкото обемът на работа и видът действията, които ще извърши процесуалният представител на вискателя са неизвестни то и не може да се счита че разноските са прекомерни. Излага, че заплатеното от вискателя адвокатско възнаграждение за защита в

изпълнителното производство, представлява направени от него разноси, поради което те се събират наред със сумите по изпълнителен лист. Поради което адвокатското възнаграждение в изпълнителното производство се включва в понятието материален интерес по смисъла на чл. 83, ал.1 от ЗЧСИ и в понятието „събрана сума“ по т. 26 от ТТРЗЧСИ. Моли жалбата да бъде оставена без уважение.

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, същата изхожда от надлежна страна, имаща право и интерес да обжалва, насочена е срещу акт, подлежащ на обжалване. Разгледана по същество, същата е основателна.

От фактическа страна се установява следното:

Изпълнителното производство е образувано по подадена на 14.09.2022 г. от името на цесионерите „Ф.С.Е.М.“ ЕООД и „Ф.М.“ ЕООД, чрез адвокат М.Л. молба за образуване на изпълнителното дело и въз основа на изпълнителен лист, издаден на 20.06.2022 г. на основание съдебно решение по гр. д. № 917 от 2021 г. на СРС, 90 състав, с което Софийска вода АД е осъдена да заплати на Васил Евтимов Масларски сумата от 50 лева – разноси в първоинстанционното производство.

На 14.09.2022 г. на длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение. Същата е получена на 19.09.2022 г. В поканата за доброволно изпълнение е посочен размерът на претендираното и приетото за събиране адвокатско възнаграждение.

В срока за доброволно изпълнение е направено доброволно плащане от длъжника на сумите посочени в поканата.

На 26.09.2022 г. длъжникът е депозирал по електронен път възражение за прекомерност на приетото за събиране адвокатско възнаграждение, с искане същото да бъде намалено на 200 лв. за образуване на изпълнителното дело на основание чл. 10, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Поискано е и намаляване на разноските по изпълнението.

С разпореждане от 01.02.2022 г. съдебният изпълнител е оставил без уважение възражението на длъжника искането за намаляване на адвокатското възнаграждение и разноските по изпълнението.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира жалбата за основателна поради следното:

Съгласно чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК длъжникът може да обжалва разноските по изпълнението. Според установената практика на ВКС длъжникът разполага и с процесуалното право да претендира пред съдебния изпълнител намаляване на разноските на вискателя поради прекомерност /така решение № 393/15.05.2015 г. -гр. д. 5473/2014 г. -ВКС IV г. о. /.

Въпросът за съдебните разноси в изпълнителното производство е свързан с общия принцип на отговорността за разноси, която е уредена в общата част на ГПК, като в чл. 79 от ГПК е регламентирано от кого се понася тази отговорност в изпълнителното производство. Поради това и правната възможност за намаляване на адвокатското възнаграждение поради прекомерност на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК е приложима не само в исковото, но и в изпълнителното производство. Длъжникът разполага с процесуалното право да претендира пред съдебния изпълнител намаляване на разноските на вискателя поради прекомерност, а постановеният по това искане акт на съдебния изпълнител подлежи на обжалване пред съда.

Предвид установената по-горе фактология по отношение на направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, съдът намира следното:

Съобразно правилата установени в Закона за адвокатурата страните могат свободно да определят размера на адвокатското възнаграждение. В същото време законът не допуска безпределно да се натоварва осъдената страна с разноските за адвокатско възнаграждение, които е направила другата страна, поради което същите могат да бъдат намалени поради прекомерност на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК. Сезиран с такова искане съдът, респ. съдебният изпълнител е длъжен да прецени дали са предвидените чл. 10 от Наредбата действия от страна на процесуалния представител, както и има ли такава фактическа и/или правна сложност на делото, която да обуславя присъждането на уговореното адвокатско възнаграждение в тежест на страната, която е осъдена. Ако прецени, че такава не е налице може да намали уговореното възнаграждение като в този случай е ограничен от минималния установен размер на това възнаграждение. Ограничението на § 2 от ДР не обвързва съда съобразно ТР № 6 от 06.11.2013 г. по ТД № 6/2012 г. на ОСГТ на ВКС.

С оглед разпоредбата на чл. 10, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения /в редакцията и от 31.07.2020 г., обн. ДВ бр. 68/ за образуване на изпълнително дело минималният размер на адвокатското възнаграждение е в размер на 200 лв., а с оглед на т. 2 за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнителното дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания над 1 000 лв. – 1/2 от съответните възнаграждения предвидени в чл. 7, ал. 2, т. 2-7. В конкретният случай процесуалния представител на вискателя - адв. М.Л. е подал молба за образуване на изпълнително дело въз основа на издаден изпълнителен лист. В молбата е посочен конкретен изпълнителен способ – запор на банкови сметки.

След като от представителя на вискателя не са извършвани същински изпълнителни действия освен да се подаде молба за образуване на изпълнително дело и при съобразяване на обстоятелството, че процесното изпълнително дело не се отличава нито с фактическа, нито с правна сложност

се налага извода, че направеното от длъжника възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК се явява основателно и следва да бъде уважено, а определените от ЧСИ разноски за адвокатско възнаграждение от 400 лв. следва да бъдат намалени до минималния размер, определен съгласно разпоредбата на чл. 10, т. 1 от Наредбата за определяне на минималните размери на адвокатското възнаграждение, която предвижда за образуването на изпълнителното производство, адвокатското възнаграждение да е именно до размера на сумата от 200 лв.

Що се отнася до разноските по изпълнението съгласно разпоредбата на чл. 79, ал.1, т.3 от ГПК Разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато, са направени от вискателя и са за изпълнителни способности, които не са приложени.

В случая не се установява от документите приложени в кориците на изпълнителното дело да е налаган какъвто и да е запов.

При тези изводи постановлението на ЧСИ М.П. от 01.02.2022 г. по изп. д. № 85/2022г. следва да се отмени като бъдат намалени разноските за адвокатско възнаграждение до 200 лв., и разноските за изпълнително дело с 18 лева за един запов като неизвършен.

Предвид изложеното

РЕШИ:

ОТМЕНЯ постановление от 25.10.2022 г. по изп. д. № 2531/2022г. по описа на ЧСИ М.П., с рег. № 851 и район на действие Софийски градски съд и вместо него **ПОСТАНОВЯВА**

НАМАЛЯВА на основание чл. 435, ал.2 т.7 вр. с чл. 78, ал. 5 ГПК разноските за платено от вискателя по изп. д. № 2531/2022г. по описа на ЧСИ М.П., с рег. № 851 и район на действие Софийски градски съд адвокатско възнаграждение от 400 лв. на 200 лв.

НАМАЛЯВА чл. 435, ал.2 т.7 от ГПК във чл. 79, ал.1, т.3 от ГПК и т-т. 9 от ТТРЗЧСИ разноските за извършени изпълнителни действия по изп. д. № 2531/2022г. по описа на ЧСИ М.П., с рег. № 851 и район на действие Софийски градски съд 151,08 лв. на 133,08 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____